

1 Samuel - Comentarii Jean Koechlin

Ajungem astăzi la cărțile lui Samuel. Totuși perioada judecătorilor nu s-a încheiat și-i vom vedea pe încă doi dintre ei - Eli și Samuel - înainte ca să debuteze perioada împăraților. La fel cum a procedat în cazul lui Samson, Dumnezeu începe prin a ne prezenta familia în care urma să se nască Samuel. Elcana era un levit (1 Cronici 6.33-38) care locuia în ținutul muntos al lui Efraim (v. 1). El avea două soții: Penina și Ana. Faptul acesta nu era după gândul lui Dumnezeu și vom vedea care-i sunt consecințele în această familie: dispute continue, până acolo încât Penina poate fi numită rivala (adversara) Anei. În loc să o mângâie pentru că nu are copilul pe care și-l dorește, Penina nu încetează să o „provoace amar”. Ce trist este să găsim dușmani într-o familie! Cum sunt raporturile noastre cu frații și cu surorile noastre? În fiecare an, Elcana se suia cu familia lui la Șilo, locul unde Domnul așezase amintirea numelui Său. Acolo se găseau chivotul legământului și preoții. Ana, de data aceasta, își aduce acolo durerea și o expune înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Nu era acesta cel mai bun lucru pe care-l putea face? Să procedăm și noi la fel, în loc să răspundem acelora care ne răscolesc durerea. Atunci vom realiza că avem de-a face cu „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3).

Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor care au în vedere numai satisfacția noastră (Iacov 4.3). Dimpotrivă, dacă scopul nostru este gloria Lui, niciodată nu va ezita să ne răspundă la rugăciuni (Ioan 14.13). Acesta este și cazul Anei. Ea a cerut un fiu, nu ca să-l păstreze în mod egoist, ci ca el să devină un slujitor al lui Dumnezeu pentru „toate zilele vieții lui” (v.11). Aceasta este și cea mai scumpă dorință a părinților credincioși: copiii lor să se poată consacra Domnului Isus de timpuriu. Fără nici o îndoială că așa a fost rugăciunea părinților multora dintre tinerii noștri cititori, chiar înainte de a-i fi născut. Dar răspunsul depinde și de voia noastră personală. Dacă, asemenea lui Samuel, aveți o mamă evlavioasă, care zi de zi v-a prezentat înaintea Domnului, sunteți privilegiați; dar purtați și o mare răspundere. Ana a adus problema ei la cunoștința lui Dumnezeu „prin rugăciune și prin cerere”, cum îndeamnă Filipeni 4.6. Dar ea a înțeles și versetul anterior atunci când i-a răspuns cu blândețe lui Eli, care o acuzase pe nedrept că este beată. Acum nu mai are aceeași înfățișare tristă. Pacea lui Dumnezeu îi umple inima (Filipeni 4.7) înainte chiar de a primi răspunsul care nu va întârzia. „Ascultat de Dumnezeu” (sau „Cerut de la Dumnezeu” - v.20) va fi numele micului Samuel.

Potrivit cu Filipeni 4.6, verset citat ieri, actul recunoștinței este o parte indispensabilă a rugăciunilor noastre. Ana nu întârzie să mulțumească Aceluia care i-a ascultat rugăciunea. Să nu uităm să facem lucrul acesta de fiecare dată când Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre. Însă Ana merge chiar mai departe. Pentru ea reprezintă o ocazie de a-L lăuda pe Domnul cu o frumoasă cântare. Care este tema laudei ei? Sfințenia lui Dumnezeu (v. 2), cunoștința Lui (v. 3), puterea Lui (v. 6), dreptatea Lui (v. 10). Dar, înainte de toate, ea preamărește harul al cărui nume îl poartă (Ana înseamnă har) și al cărui subiect este. Acest har îl ia pe cerșetorul mizerabil (pe tine și pe mine) din țărână (imaginați-vă morții) și din „gunoiul” păcatului, pentru a-i da un loc împreună cu Isus, în gloria și în împărăția Lui. Cuvintele din finalul cântării vorbesc despre acest Împărat puternic, „Unsl”, care este Domnul Isus. (În Cuvântul lui Dumnezeu, cornul este un simbol al tăriei). Oare ne bucurăm noi, ca și Ana, de o asemenea mântuire (v.1) și de un asemenea Mântuitor? Este instructiv să comparăm cuvintele Mariei din Luca 1.46-55 cu această cântare a Anei. Și Maria se bucura, nu numai de Dumnezeu Mântuitorul ei, dar și de ceea ce puterea și îndurarea Lui făcuseră pentru Israel (Luca 1.54).

Așa cum promisese, Ana s-a despărțit de fiul ei, care de atunci încolo a locuit cu Eli la Șilo, în prezența Domnului. Să remarcăm contrastul dintre acest mic copil care slujea și fiii lui Eli, deja adulți, care, prin purtarea lor rea, constituiau o rușine pentru preoție. Ce exemplu rău dădeau ei întregului popor și, în particular, micului Samuel care-i vedea în fiecare zi! Voi, care sunteți vârstnici, trebuie să fiți atenți la exemplul pe care îl dați celor mai tineri, care vă observă. Amintiți-vă de aceste cuvinte solemne ale Domnului din Matei 18.6: „Oricui va face să se poticnească unul singur din acești micuți care cred în Mine, îi este de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie scufundat în adâncul mării”. Iar în ce vă privește pe voi, cei tineri, nu vă lăsați influențați de comportamentul rău al unora mai în vârstă, care se numesc pe ei înșiși creștini. Priviți la Domnul Isus! Din această istorie frumoasă a lui Israel putem lua pentru noi adevărul că și un copil mic poate să-l servească Domnului; mai mult, că la această vârstă el poate fi asemenea lui Isus (comp. v. 26 cu Luca 2.52).

În ochii poporului, conduita rea a fiilor lui Eli era scandaloasă. Și ce dezonoare a adus ea numelui lui Dumnezeu! Hofni și Fineas (acesta din urmă poartă chiar numele unui mare preot credincios: Numeri 25.11) fuseseră crescuți în apropierea sanctuarului, în strâns contact cu adevărurile divine. Mare era răspunderea lor comparativ cu cea a poporului! Mare este și răspunderea noastră, dacă am avut aceleași privilegii conferite de educația pe care am primit-o! Eli, în sine un om evlavios, n-a știut să-și înfrâneze copiii. În mod cert a încercat să-i mustră (v. 23), dar i-a lipsit fermitatea. Unii copii îi găsesc pe părinți lor câteodată prea severi. Ei ar trebui să ia în considerare consecințele educației lipsite de fermitate asupra fiilor lui Eli! Chiar pentru Eli însuși, aceste urmări au fost dramatice: casa lui a fost scoasă din slujba preoției, fiii săi au fost omorâți în aceeași zi. Un profet este trimis să-i aducă acest trist mesaj. Noul Testament confirmă că, atunci când copiii unui slujitor al lui Dumnezeu nu sunt supuși și disciplinați, ei pot anihila toată puterea serviciului tatălui lor (1 Timotei 3.4, 5). Sub incidența acestui avertisment se poate afla familia unuia sau altuia dintre tinerii noștri cititori.

Din fragedă copilărie, Samuel a aparținut Domnului și l-a slujit. Dar îi lipsea cunoașterea personală a Domnului și mesajul Cuvântului Său (v. 7). Este posibil ca cineva să fie mântuit, să se bucure de aceasta și totuși să nu-L cunoască în mod personal pe Mântuitorul. Așa a fost cazul cu Iov, cel care a trebuit să mărturisească: „Auzisem de Tine cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede” (Iov 42.5). Este probabil cazul multor tineri creștini. Ei trebuie să-l ceară Domnului Isus să li se facă cunoscut tot mai mult. Dumnezeu vorbește! Nu prin viziuni, ca în trecut, ci prin Sfânta Scriptură, care se adresează fiecăruia. Trebuie să o citim ca și cum ar fi fost scrisă numai pentru noi. Atitudinea lui Samuel este cea pe care trebuie s-o adoptăm de fiecare dată când ne deschidem Bibliile - „Vorbește, Doamne, pentru că robul Tău ascultă” (v.9). De asemenea, trebuie să fim gata să facem orice ne va spune Domnul. Da, acest frumos răspuns al lui Samuel ne invită să ne punem pe noi înșine complet la dispoziția Domnului, întrebându-L, asemeni lui Saul imediat după convertirea sa, „Ce să fac, Doamne?” (Fapte 22.10). Eli aude toate cuvintele solemne pe care i le rostește cu grijă tânărul slujitor. Se supune și el îndată: „Este Domnul: să facă ce este bine în ochii Săi!” (v. 18).

Starea tristă a poporului va necesita o nouă disciplinare din partea Domnului. Filistenii vor fi instrumentul lui Dumnezeu pentru a-l învăța lecții dure. Israel iese împotriva lor fără să-L întrebe pe Domnul. Ce ar fi răspuns Dumnezeu dacă ar fi fost întrebat? «Nu porniți! Nu vă pot da victoria, din cauza păcatelor voastre. Începeți prin a vă smeri». Este exact ceea ce s-a întâmplat când a fost luată cetatea Ai. Oamenii nu se preocupă deloc cu ce ar putea gândi Domnul. Chiar și o primă înfrângere nu-i învață nimic. Mai degrabă contrariul! «Domnul ne-a înfrânt?»

spun ei. «Și ce-i cu asta? Îl vom lua cu noi; astfel va fi mai obligat să ne susțină». Atât de multe persoane zise creștine cred că se pot folosi de Dumnezeu cum le place. Fac ceea ce vor ei și, în același timp, Îl numesc în gura mare Domnul lor (vezi Matei 7.21). Dar El va trebui să le spună într-o zi: „Nu vă cunosc” (Matei 25.12). Astfel Dumnezeu este departe de a aproba tot ceea ce se face în Numele Lui în creștinătate. Numele frumos al lui Hristos este găsit asociat frecvent cu unele forme ale răului pe care oamenii le recunosc, dar de care nu doresc să se despartă.

Planurile au fost dejucate. Prezența chivotului în mijlocul unui popor aflat într-o asemenea stare rea n-a împiedicat dezastrul. Chivotul este luat (vezi Psalmul 78.60, 61). Ce rușine se aruncă asupra unui regiment când inamicul îi ia drapelul! Cu atât mai mult, ce rușine a fost pentru poporul Israel când le-a fost luat însuși tronul lui Dumnezeu! Cum pot celebra ei ziua ispășirii (Levitic 16.14,15) în absența capacului ispășirii, unde trebuia să fie stropit sângele? Și, de asemenea, cum pot s-o face fără urmașii lui Aaron, care împlineau ceremonialul, când, în același timp, profeția luase sfârșit? Hofni și Fineas fuseseră omorâți amândoi. Eli ar fi avut probabil un mijloc de a îndepărta pedeapsa divină aflată asupra lui Israel. Conform Deuteronom 21.18-21, ar fi trebuit să-și scoată fiii înaintea poporului ca să fie omorâți cu pietre din cauza purtării lor rele. Dar Eli nu avusese curajul necesar pentru a face așa. Așadar, acum nu numai Hofni și Fineas au murit, ci și treizeci și patru de mii de oameni împreună cu ei. Iar chivotul sfânt, gloria lui Israel, a fost luat de la ei. Această ultimă știre este cea care îl ucide pe bătrân. Chivotul era mai drag inimii lui decât propria familie și același lucru este adevărat și pentru nora lui. Punând copilului numele: I-Cabod («Nu este glorie» sau «Unde este gloria?»), ea pronunță discursul funerar pentru poporul ei.

Domnul a permis ca acest chivot să cadă în mâinile filistenilor. Dar ei trebuie să ajungă să înțeleagă că, dacă Israel a fost înfrânt, aceasta nu este din cauza superiorității dumnezeului filistenilor, ci pentru că voia Domnului a fost să se întâmple așa. El dorește să le arate vrăjmașilor poporului Său că au în mijlocul lor „chivotul puterii” Lui (Psalmul 132.8). De două ori a căzut idolul lor înaintea Dumnezeului Lui Israel. Apoi plăgile îi lovesc pe vrăjmașii Domnului ca și odinioară în Egipt. Puterea Lui este demonstrată prin pedepse. Priviți încă o dată egoismul inimii omenești, dezvăluit de aceia care vor trimite altora un obiect atât de periculos! Dar acum să ne întoarcem de la această situație tristă și să privim la Isus, pentru care chivotul constituie întotdeauna o frumoasă imagine. În Ioan 18, poporul Îl caută ca să-L prindă. La aceste cuvinte, „Eu sunt!”, oamenii „s-au dat înapoi și au căzut la pământ” (Ioan 18.6), la fel ca statuia lui Dagon aici. Isus Se lasă prins; este trimis de la Ana la Caiafa și de la Irod la Pilat (ca și chivotul, de la Asdod la Gat și de la Gat la Ecron). Dar cei care îl tratează astfel, care îl insultă și care îl condamnă, trebuie să învețe aceste cuvinte de pe buzele Lui: „Veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Matei 26.64).

În loc să-și respingă idolul neputincios, în loc să se teamă și să-l slujească Domnului de atunci înainte, filistenii n-au decât un singur gând: să scape cât mai repede de un Dumnezeu așa înfricoșător. Aceasta ne duce cu gândul la o împrejurare din evanghelii, când puterea Domnului tocmai îl eliberase pe Legiune, posedatul de demoni din ținutul Gadarenilor. Oamenii aceștia avuseseră privilegiul să fie vizitați de Însuși Fiul lui Dumnezeu. Totuși au fost orbiți de propriile interese și nu s-au gândit decât la pierderea porcilor lor. În loc să-L primească pe Isus cu bucurie, L-au rugat să plece din ținutul lor (Marcu 5.17). Lumea n-a putut suporta prezența Domnului, pentru că perfecțiunea Lui o judeca. Și astfel a dorit să se debaraseze de El. Filistenii recunosc puterea indiscutabilă a Dumnezeului lui Israel. Ei Îl onorează în felul lor ignorant; și chivotul este trimis înapoi în ținutul lui Israel, dar nu fără să-și fi demonstrat încă o dată puterea. De fapt, în pofida absenței unui om care să-l conducă și deși era tras de vaci care, împotriva instinctelor naturale, își părăseau vițelii, carul purtând chivotul s-a îndreptat direct spre frontiera cu Israelul.

Locuitorii din Bet-Șemeș au onoarea să primească chivotul. Dar își iau libertatea să-i ridice partea care îl acoperea – capacul ispășirii; și Dumnezeu îi pedepsește cu severitate (comp. cu Numeri 4.20). Acesta este un avertisment pentru noi, ca să-l acordăm lui Isus respectul sfânt pe care l-i datorăm. Dumnezeu nu tolerează nici o curiozitate profană avându-L ca subiect pe El. Dar, vai, după această pedeapsă, bet-șemiții reacționează asemenea filistenilor, dorind să scape de acest chivot prea sfânt pentru ei. Unii creștini se aseamănă cu acești oameni. Decât să se cerceteze pe ei înșiși și să-și pună lucrurile în ordine, preferă să se depărteze de Domnul în gândurile și în viețile lor. Prezența Lui îi deranjează. Nu este trist lucrul acesta? Însă Dumnezeu ne pune înainte oameni care, din contră, sunt fericiți să-L primească. Locuitorii Chiriati-learimului ies în întâmpinarea chivotului și-l aduc în casa lui Abinadab, pe deal. Gândurile ni se întorc încă o dată spre Isus. Întrucât poporul Lui Îl respingea, n-avea un loc unde să-și plece capul; dar, într-o împrejurare, „o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei” (Luca 10.38). Iată casa lui Abinadab și casa din Betania: bucurie și binecuvântare pentru acela care își deschide ușa; și, de asemenea, bucurie pentru divinul Oaspete care este onorat acolo (Apocalipsa 3.20)!

„A trecut mult timp, douăzeci de ani” (v. 2). Pentru cine este lung timpul acesta? Nu pentru poporul ce pare să nu sufere deloc! Nici pentru Abinadab și ai săi, fără îndoială fericiți că au chivotul în casa lor! Însă Dumnezeu, care așteaptă, i-a socotit ca douăzeci de ani lungi. În cele din urmă se produce o lucrare de conștiință: poporul își plânge purtarea. Samuel le vorbește din partea Domnului. Ei trebuie să se întoarcă de la idolii lor pentru a-l sluji Dumnezeului celui viu și adevărat (1 Tes. 1.9). Israel ascultă și atunci Samuel poate să vorbească Domnului în favoarea lor. Dar strângerea poporului lui Dumnezeu nu poate conveni vrăjmașului, care consideră aceasta o provocare. Filistenii se apropie ... și Domnul îi oferă lui Israel victoria. Acesta este răspunsul Său la smerirea unui popor care se pocăise și la serviciul adus de un mijlocitor credincios. Eben-Ezer – o Piatră de ajutor: „Până aici Domnul ne-a ajutat” (v. 12). Poate spune fiecare dintre noi cu convingere lucrul acesta? Ar trebui să ne reamintim acele experiențe fericite care glorifică harul divin. Samuel va fi ultimul dintre judecători (Fapte 13.20). El și-a îndeplinit serviciul față de popor și în același timp a rămas, prin altarul lui, în comuniune cu Domnul, Celui căruia încă de foarte tânăr învățase să l se închine (cap. 1.28).

Fiii lui Samuel, ca și cei ai lui Eli, n-au călcat pe urmele tatălui lor. Copiii părinților credincioși să ia în considerare în mod serios lucrul acesta! Ca să se bucure de favoarea lui Dumnezeu, nu este suficient, așa cum gândeau iudeii, să-l aibă pe Avraam ca tată (Matei 3.9). Acum poporul se înfățișează cu o cerere care pe profet îl întristează profund. Vor un împărat pentru a fi și ei ca toate celelalte națiuni. A dori să fii ca toată lumea: în esență aceasta este adesea și dorința noastră, pentru că nu ne place câtuși de puțin să atragem atenția. Dacă nu ne comportăm ca și cei din jur, atragem de obicei asupra noastră ironie, neînțelegere și acuzații că suntem mândri. Totuși, dacă „suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.2), chiar faptul acesta statuează o diferență fundamentală între noi și asociații noastre lumești, diferență care va antrena multe altele: cel neîntors la Dumnezeu nu acceptă autoritatea lui Dumnezeu, în timp ce credinciosul, pe de altă parte, Îl recunoaște pe Isus Hristos ca pe Stăpânul și Domnul său. Samuel are misiunea să prezinte poporului avertismentul acesta: în timp ce Domnul era un Suveran care i-a umplut din plin pe ai Săi cu lucrurile Sale bune, împăratul pe care îl doresc va cere de la ei și domnia lui va fi aspră.

O nouă perioadă în istoria lui Israel începe cu lectura noastră de astăzi. Este cea a împăraților. Poporul simte nevoia unui sistem organizatoric exterior frumos, cum place oamenilor: o monarhie cu toată pompa și fastul care o însoțesc (Fapte 25.23), o armată puternică și, în final, un

împărat cu care să se poată mândri. Dumnezeu le va da exact ceea ce vor. Îl vedem pe Saul, fiul lui Chis, un tânăr ales, cel mai atrăgător și mai înalt din Israel. Oare nu-i complet descris și potrivit? Tatăl lui l-a trimis să-i caute măgărițele. El se supune, dar căutarea se dovedește zadarnică. „Să ne întoarcem” (v.5), propune Saul însoțitorului său. Ni se amintește astfel de schimbarea direcției necesară în viața fiecăruia om și care se numește convertire. Când o persoană a descoperit cât de nefolositor și de dezamăgitor este cursul lucrurilor în această lume, atunci trebuie „să-și vină în fire”, asemenea unui alt tânăr (Luca 15.17) și să-și întoarcă pașii spre Casa Tatălui. Însoțitorul lui Saul îi dă un sfat înțelept: „Să mergem la văzător – propune el – ca să ne spună calea noastră” (v.8, 9). Reprezentantul lui Dumnezeu pentru noi este Isus. Dacă ne întoarcem la El ca să ne arate calea, vom fi siguri că mergem pe drumul cel bun.

Samuel a așteptat ca Domnul să i-l arate pe împăratul cerut. Și toate împrejurările sunt conduse providențial pentru ca el să-l întâlnească. Invitat la sărbătoare, Saul îl va auzi pe „văzător” spunându-i tot ce se află în inima lui (v. 19; 1 Cor. 14.25). Ce dorințe purtăm în străfundul inimilor noastre? Oare dorim să devenim „cineva”, să facem lucruri mari? Sau mai degrabă avem dorința umilă de a plăcea Domnului Isus? Potrivit instrucțiunilor lui Samuel, bucătarul a păstrat cea mai bună porție pentru Saul; este spata (umărul), imagine a puterii de care avea nevoie pentru a purta poporul. Să remarcăm că, în contrast cu porția dublă a preoților (vezi Levitic 7.31,32,34), nu se pune problema ca el să primească și pieptul, imagine a afecțiunilor necesare pentru a-L iubi pe Domnul și pe poporul Lui. Sunt acestea absente din inima lui Saul? În ziua următoare, Samuel reușește să-l ia deoparte pe viitorul împărat. „Oprește-te acum (sau: un moment)”, îi spune el, „și te voi face să auzi cuvântul lui Dumnezeu” (v. 27). Această solicitare poate fi adresată păcătosului care merge pe propriul drum, ca să-l invite să-L accepte pe Hristos acum în viața lui. Dar ea este și pentru creștin. Să știm să ne oprim și să rămânem liniștiți pentru un moment, ca să-L ascultăm pe Domnul vorbindu-ne, constituie, în mod particular, în viața agitată de astăzi, o necesitate.

Samuel îndeplinește cu credincioșie actul care încheie slujba sa de judecător. El toarnă untdelemnul pe capul lui Saul, pentru a-l unge împărat. Apoi îi arată drumul, întocmai cum sperase tânărul (9.6). Nu mai este nici o problemă cu măgărițele, pentru că au fost găsite. Dar Saul trebuie să parcurgă acum numeroase etape care-l vor pregăti pentru ocuparea tronului. Va merge întâi la mormântul Rahelei: Moartea, sfârșitul omului firesc și al tuturor avantajelor lui, constituie prima lecție importantă pentru fiecare tânăr credincios. Dar locul mormântului Rahelei era și cel al nașterii lui Beniamin, seminție căreia Saul îi aparținea. Beniamin, „fiul dreptei” tatălui, este o imagine a lui Hristos, în care cel răscumpărat se poate bucura atunci când îl socotește mort pe omul cel vechi. A doua întâlnire, la Betel (casa lui Dumnezeu), ne vorbește despre închinare, cea la care tânărul credincios este invitat să ia parte împreună cu cei doi sau trei martori. În final, în compania profeților și în prezența vrăjmașilor, Saul devine o mărturie oferită prin puterea Duhului Sfânt. Saul pare că a trecut prin lecțiile acestea fără a învăța ceva din ele, cum ne va arăta istoria lui în continuare. Aceasta constituie o dovadă că există posibilitatea ca cineva să se afle „între profeți”, să ia parte la toate binecuvântările lui Dumnezeu, fără să fie cu adevărat unul dintre ei.

Acum, după ce Dumnezeu i-a făcut cunoscut împăratul pe care îl va da poporului Său, Samuel strânge pe Israel pentru a li-l prezenta. Dar trebuie să arate că această alegere vine cu adevărat de la Domnul; de aceea va confirma înaintea întregului popor prin tragere la sorți. Saul este ales și poporul îl aclamează cu un strigăt puternic: „Trăiască împăratul!” Zi de sărbătoare și de bucurie? Ah, mai degrabă este o zi tristă în istoria lui Israel! „Voi ați lepădat astăzi pe Dumnezeul vostru” – le spune profetul (v. 19). Scena aceasta ne poartă de-a lungul multor secole, mai târziu, spre un moment când același popor îl va respinge pe Fiul lui Dumnezeu, spunându-i lui Pilat: „Nu avem împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19.15); sau, din nou, cum este scris în Luca 19.14, „Nu vrem ca acesta să împărățească peste noi”. Israel îl va înălța pe Mesia al său nu pe un scaun de domnie, ci pe o cruce purtând următoarea inscripție: „Isus din Nazaret, regele iudeilor”. Dar acest Rege, care a fost atât de disprețuit, insultat și încoronat cu spini, va apărea în curând ca „Împăratul gloriei” (expl: Psalmul 24), nu doar ca Mesia al lui Israel. A spune NU lui Dumnezeu înseamnă a da dovadă de o îndrăzneală fără seamăn. De trei ori poporul a pronunțat acest mic cuvânt (8.19; 10.19; 12.12). Nu sunt și pentru noi atâtea moduri și ocazii în care riscăm să procedăm la fel?

Autoritatea împăratului Saul se va afirma cu ocazia unei victorii asupra vrăjmașilor poporului. Acești vrăjmași sunt bine cunoscuți: fiii lui Amon. Sub amenințările lor arogante și crude, locuitorii labesului din Galaad se află într-o situație groaznică și aproape fără ieșire. Nu-i vedem întorcându-se spre Domnul; din contră, ar voi să facă o alianță cu vrăjmașul! Dar, exercitându-și îndurarea, Dumnezeu îi va scăpa prin mâna lui Saul. Acești locuitori din labes ilustrează într-o manieră frapantă teroarea, ocara și în final robia mizerabilă care-i așteaptă pe aceia care fac alianță cu lumea și cu prințul ei (vezi Evrei 2.15). Saul, ca învingător, manifestă unele trăsături de caracter frumoase. Pe lângă zel și curaj, vedem la el noblețe, generozitate, clemență (v. 13) și o anumită modestie. Cum era și corect, el atribuie victoria Domnului. Toate acestea reprezintă un start promițător! Și câți tineri, asemenea lui, n-au avut un început foarte bun! Apoi s-au poticnit la primul obstacol așezat în cale ca să le încerce credința. De ce se întâmplă așa? Simplu, deoarece această credință ... n-a existat niciodată!

Samuel strânge poporul pentru a treia oară. Îl adună la Ghilgal ca să reînnoiască acolo împărăția. Și în același timp se retrage din slujba de judecător pe care o îndeplinise cu credincioșie, așa cum îi stă martor poporul. Putem compara cuvintele lui cu cele ale apostolului Pavel către bătrânii adunării din Efes (Fapte 20.26, 27, 33-35). Ele nu sunt destinate să-l glorifice pe acela care le pronunță, ci să-i pună pe cei care le ascultă înaintea responsabilităților lor. Și tot pentru a treia oară, Samuel îl face pe Israel să simtă pierderea pe care a suferit-o cerând un împărat. El pune în lumină lipsa lor de recunoștință și de încredere în Domnul. Versetele 14 și 15 ne arată că pentru popor urmează o nouă punere la încercare. Fără lege și sub lege, în deșert și în țară, cu și fără judecători (sau preoți), mereu și peste tot poporul a eșuat, s-a manifestat sub așteptările Domnului, abandonându-L pentru a se reîntoarce la poftele și la idolii lor. Este ca și cum Dumnezeu le-a spus acum: «Doriți un împărat? Bine! să vedem dacă vă veți purta mai bine cu un împărat!» Și, în condescendența Sa, le permite această nouă experiență.

Ploaia pe care Samuel a cerut-o în plină perioadă a secerișului (când nu plouă deloc în aceste ținuturi – Proverbe 26.1) a fost o minune destinată a dovedi poporului că profetul vorbea cu adevărat din partea Domnului. Și ce le spune el? În cuvinte mișcătoare, după ce se umiliseră, îi îndeamnă să se întoarcă de la lucrurile lor de nimic, care nu aduceau folos, ca să-l servească lui Dumnezeu cu toată inima (v. 20,21; compară cu Tit 2.12-14). Serviciul lui Samuel ca judecător s-a încheiat. Dar își păstrează încă lucrarea de mijlocitor, precum și statutul de profet, pentru a le arăta din partea Domnului „calea cea bună și dreaptă” (v.23). Harul divin menține pentru ei, în persoana lui Samuel, această resursă dublă: Rugăciunea și Cuvântul. Noi avem, scumpi copii ai lui Dumnezeu, o Persoană care este mult mai mult decât această resursă: este minunată. Până la sfârșit, Isus nu va înceta să Se roage pentru fiecare dintre noi. Ca să putem urma calea cea bună și dreaptă pe pământ, El ne dă Duhul Său și Cuvântul Său. Cu asemenea resurse este chiar mai puțin scuzabil pentru noi decât pentru Israel atunci când nu trăim pentru gloria Lui. Domnia lui Saul abia începe. El strânge poporul la Ghilgal, ca să facă față vrăjmașilor săi, filistenii.

Situația nu putea fi mai critică. Filistenii se strâng „ca nisipul care este pe țărmul mării” (v. 5); ocupă locurile întărite și trimit cete care jefuiesc țara (v. 17). În fața lor, în Israel, scapă cine poate. Câteva sute de oameni, tremurând de frică, îl urmează încă pe Saul; însă n-au nici

măcar arme cu care să se apere, deoarece poporul depindea de vrăjmaș, care le confecționa uneltele de fier. De partea sa, împăratul Saul este neliniștit. Samuel, care-i spusese că-l va întâlni la Ghilgal (10.8), întârzie să vină, deși ziua fixată sosise (v. 8). În timpul acesta, poporul descurajat îl părăsește și se răspândește; numărul luptătorilor se micșorează. Împăratul își pierde răbdarea. Nu mai vine Samuel? Nu-i nimic! Va oferi el însuși arderea-de-tot. Dar această faptă nelegiuită încă nu se sfârșise când a sosit profetul. „Ce ai făcut?” (v.11), strigă el consternat. Saul caută în zadar să se justifice. „Ai lucrat nebunește” (v.13), răspunde Samuel. Și îi face cunoscut hotărârea Domnului: Saul nu va întemeia o dinastie: fiul său nu-i va succeda la tron. Nerăbdarea, cum ne-o cunoaștem prea bine, este pornirea cărnii care nu poate să suporte așteptarea. Credința, pe de altă parte, este răbdătoare; ea așteaptă până la sfârșit momentul lui Dumnezeu (Iacov 1.4).

În capitolul 13 am văzut ce poate carnea să facă sau, mai degrabă, ceea ce nu poate să facă: să aștepte momentul dorit de Dumnezeu. Prin contrast, capitolul de astăzi ne arată ceea ce este în stare credința să realizeze. Resursele umane sunt toate de partea lui Saul. Oficial, puterea în Israel se află acolo, sub rodul din Ghibea. Dar credința, o credință personală, se găsește la Ionatan și la însoțitorul lui. Pentru ei, ajutorul este în Dumnezeu, pe care-L cunosc ca Salvator (v. 6). Această situație constituie o dublă imagine care ne duce cu gândul la creștinătatea de astăzi. Marile ierarhii, care se numesc pe ele însele creștine, pretind că singure dețin autoritatea spirituală și se consideră mediatori esențiali între Dumnezeu și sufletele oamenilor. Însă Dumnezeu îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui și le dă totodată ajutorul Lui, cunoașterea voii Lui și bucuria prezenței Lui: toate acestea fără a fi necesare acele organizații controlate de oameni. Din punct de vedere omenesc, expediția lui Ionatan era o îndrăzneală prostească. Filistenii ocupau în forță locurile strategice. Ionatan contează pe Dumnezeu, așteptând ca El să-i ofere un semn pentru a porni. Ce contrast apare între el și tatăl său! Ce exemplu frumos este pentru noi Ionatan!

Din postul lor fortificat de pe culmea colțului de stâncă, străjile filistenilor i-au văzut de departe, jos, pe cei doi tineri israeliți. Și nu pierd ocazia să-și bată joc de ei. „Suiți-vă la noi”, strigă ei cu dispreț, fără a realiza că astfel le dau acestor doi oameni viteji semnalul pe care ei îl așteptau din partea Domnului – semnalul pentru propria distrugere. Dar credința știe nu numai să aștepte, ci și să înainteze și să lupte când Dumnezeu îi dă instrucțiuni pentru aceasta. Plini de îndrăzneală, acești doi luptători ai noștri escaladează stânca și apar în picioare pe vârful ei. Nu se gândesc deloc la pericolul la care se expun, ci numai la puterea divină. Și aceasta face ca vrăjmașii lui Israel să cadă înaintea lor. Disprețul primului moment lasă cale liberă groazei care, din aproape în aproape, se întinde în toată tabăra filistenilor. Aceștia, dintr-o prostie oarbă, încep să se omoare unul pe altul, în timp ce evreii risipiți primesc din nou curaj și se regroupează. Astfel, începuturile mici, când sunt produse de credință, pot avea rezultate mari și, de asemenea, dacă lucrăm cu credincioșie, Dumnezeu va putea să folosească victoriile noastre mici ca să-i încurajeze și să-i întărească pe credincioșii din jurul nostru.

Deruta filistenilor este totală. Poporul s-a strâns la Saul pentru a-i urmări și a-i tăia în bucăți. Totuși, israeliții nu sunt înflăcărați de aceeași energie pe care Ghedeon și însoțitorii lui o arătaseră în împrejurări similare. Aceștia din urmă merseseră după Madian „obosiți, totuși urmărind” mereu pe vrăjmaș, pentru că fuseseră înviorați înainte de a porni la luptă (Judecători 7.6; 8.4). Aici, din contră, Saul a interzis poporului o zi întreagă să se învieze mâncând, în pofida misiunii arzătoare care le stătea înaintea. Interdicția legală, rod al imaginației, ne duce cu gândul la atât de multe alte invenții omenești în materie de religie! În cazul acesta, ea nu a adus decât consecințe neplăcute: Pe de o parte, înfrângerea filistenilor este mai puțin completă decât dacă s-ar fi realizat cu o armată în putere. Pe de altă parte, vine seara, când poporul are, în sfârșit, libertatea să mănânce, dar sunt atât de presați de foame, încât sacrifică animalele într-un fel în care carnea se consumă cu sânge, comițând astfel un păcat de moarte (Levitic 17.10-14). Oare nu era cu mult mai grav să nu asculte de Domnul decât să încalce ordinul firesc (carnal) al lui Saul?

Trebuie să veghem asupra cuvintelor noastre și, în mod special, asupra promisiunilor pe care le putem face. Am văzut ieri consecințele nefaste ale jurământului necugetat pe care îl pronunțase Saul. În mod inutil el și-a slăbit armata, a împiedicat-o să finalizeze urmărirea (pentru nimicirea) dușmanului, a determinat poporul să încalce legea cu privire la sânge. O ultimă consecință, care însă nu deschide ochii sărmanului împărat mai mult decât celelalte, este condamnarea singurului om al credinței – viteazul Ionatan. Acesta se află acum în primejdie de moarte, nu din cauza sabiei filistene, ci din cauza poruncii tatălui său! În spatele acestei situații putem vedea lucrarea lui Satan însuși. El încearcă să scape în felul acesta de omul lui Dumnezeu, dar Domnul nu-i permite și, pentru a-l scăpa pe Ionatan, Se folosește de popor. Scena aceasta seamănă cu cea care a urmat înfrângerii suferite înaintea cetății Ai (Iosua 7). Dar aici toată vina se află de partea lui Saul, ale cărui nechibzuință și mândrie oarbă sunt la vederea tuturor. Și, departe de a conta de acum înainte pe Domnul, care-i dăduse victoria, împăratul continuă să se sprijine pe carne, recrutând oameni puternici și viteji pentru garda personală, o recrutare mult diferită de cea pe care o va face David mai târziu (22.2).

Capitolul 15 este important din cel puțin două puncte de vedere: conține judecata divină împotriva lui Amalec și testarea finală a împăratului Saul. Adversar laș și crud, Amalec îl atacase prin surprindere pe Israel îndată după ieșirea din Egipt. Răutatea aceasta nu le putea fi iertată. „Voi șterge de tot amintirea lui Amalec”, declarase Domnul (Exod 17.8, 14). Trecuseră patru sute de ani, dar Dumnezeu nu uitase. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece”, declară Domnul (Matei 24. 35). Și Israel n-ar fi trebuit să uite cu atât mai mult: „Adu-ți aminte de ce ți-a făcut Amalec pe drum, când ai ieșit din Egipt – recomandase Moise – ... să ștergi amintirea lui Amalec de sub ceruri: să nu uiți” (Deut. 25.17-19). Să nu-i uităm pe dușmanii care ne-au luat prin surprindere în trecut! Cum se numesc ei? Mânie, minciună, necurăție morală ... sau oricare alt păcat. Dacă vigilența noastră se relaxează față de aceste păcate (ale cărnii), s-ar putea să fie necesar să învățăm din nou o lecție pentru care poate că am plătit deja scump mai înainte. Să nu ne menajăm deloc pe noi înșine, ci să ne judecăm fără milă toate manifestările firii vechi.

Samuel tocmai a trecut printr-o noapte de neliniște care trebuie să-l fi făcut să-și amintească de o alta (3.11): noaptea în care i-a fost anunțată judecata asupra casei lui Eli. Saul nu a desăvârșit nimicirea lui Amalec și, în consecință, trebuie respins ca împărat. Un împărat neascultător nu poate să-și conducă poporul decât la neascultare; de aceea trebuie îndepărtat de la putere. „Ascultarea este mai bună decât jertfa” (v. 22). Cea mai strălucită faptă din viața noastră nu are valoare dacă nu este făcută în ascultare de Dumnezeu. Versetul acesta se poate aplica la toate lucrările prin care creștinătatea caută în zadar să-L satisfacă pe Dumnezeu, în loc să-L asculte și, cu simplitate, să-L primească Cuvântul. Aici ascultarea face mai mult decât sacrificiul. Și același lucru se spune și despre bunătate și despre cunoașterea de Dumnezeu (Osea 6.6), despre dreptate și judecată (Proverbe 21.3), despre un duh zdrobit (Psalmul 51.16, 17), despre milă (Matei 9.13), despre dragoste (Marcu 12.33). La Saul vedem ce produce carnea pe lângă neascultare: lauda de sine (v. 20), minciuna, aruncarea blamului asupra altora (v. 15, 21), încăpățănarea, o falsă pocăință și, împreună cu toate acestea, căutarea unui prestigiu deșert (v. 30). Foarte trist tablou, într-adevăr!

Împăratul care umbla după imboldurile cărnii este dat la o parte în gândurile lui Dumnezeu, cu toate că domnia lui continuă un anumit număr de ani. Și este prezentat un alt împărat, cel despre care Samuel spusese: „Domnul Și-a căutat un om după inima Sa” (13.14). Acesta este

David, al cărui nume înseamnă „preaiubit” – un tip al lui Hristos, al Celui care este în chip desăvârșit după inima lui Dumnezeu. Samuel nu era pregătit să-l recunoască, deoarece, în ciuda experienței pe care o avusese cu Saul, privea încă la înfățișarea exterioară. Suntem prea înclinați să judecăm după ceea ce vedem și să ne lăsăm impresionați de calitățile (sau de defectele) exterioare. Însă „Dumnezeu nu are în vedere fața omului”, repetă Galateni 2.6. El privește la inimă! Toate înfățișările evlavioase prin care ne putem înșela pe noi sau pe alții nu-L vor înșela pe El. Samuel vizitează această familie a lui Isai; și tânărul păstor, pe care neglijaseră să-l invite la sărbătoare, va fi tocmai el uns „în mijlocul fraților săi” ca împărat pentru Domnul. Această ungere cu untdelemn (simbol al Duhului Sfânt) ne amintește de felul în care a fost descris Fiul preaiubit al Tatălui la Iordan de către Ioan Botezătorul: „Cel peste care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste El, Acesta este Cel care botează cu Duh Sfânt” (Ioan 1.33; compară cu sf. v. 12).

Duhul lui Dumnezeu a venit peste David (v. 13), în timp ce, de la nefericitul Saul, se depărtase, făcând loc unui spirit rău care acum îl chinuia. Dumnezeu Se folosește de această situație pentru a-l introduce la curte, în calitate de cântăreț cu harfa, pe tânărul David, muzician iscusit, care va deveni mai târziu „cântărețul plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23.1). Și, cu această ocazie, un slujbaș imperial depune pentru David o mărturie frumoasă (v. 18), arătând că la însași curtea împăratului se găseau unii care-l cunoșteau pe unsul Domnului. Filipeni 4.22 ne relatează un fapt asemănător: că și la casa Cezarului, cu alte cuvinte în anturajul imperatorului roman, se numărau creștini. Astfel Dumnezeu are grijă să-și pună martori în orice sferă socială. Fiecare detaliu menționat în v. 18 se raportează la Cel al cărui tip este David: Hristos, adevărata „Ramură din tulpina lui Isai”. Despre El este scris: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, ... duh de cunoștință și de temere de Domnul” (Isaia 11.1, 2). Noi ce mărturie dăm înaintea lumii pentru Preaiubitul nostru? „Te-am luat din staul, dinapoia oilor, ca să fii conducător peste poporul Meu, peste Israel”, va spune Domnul mai târziu (2 Samuel 7.8). Mergând cu oile, David a fost pregătit să „păstorească” cu credințioșie poporul Israel (vezi Psalmul 78.70-72).

Iată-i din nou pe filistenii strânsi împotriva lui Israel. De data aceasta ei joacă având un atu magistral: un campion extraordinar, cu o înălțime de peste trei metri, îmbrăcat cu o armură cântărind aproximativ 75 de kilograme; un colos formidabil, a cărui simplă arătare este suficientă ca să răspândească groaza în inimile dușmanilor lui. Acesta este Goliat! Plesnind de mândrie, înaintează între liniile de bătaie și aruncă sfidarea asupra oștirii lui Israel, provocând pe oricine ar îndrăzni să-l întâlnească singur în luptă. Și nu numai că nu-i iese nimeni înainte, dar, ori de câte ori se înfățișează, israeliții fug dinaintea lui îngroziți. De fiecare dată, uriașului i se oferă șansa de a insulta oștirea Domnului și, în consecință, pe Domnul însuși. Goliat ne reamintește ce se spune despre Leviatan. „Când se ridică el, vitejii se tem, își ies din fire de spaimă” (Iov 41.25). Și, în mod special, ne duce cu gândul la „cel tare” despre care vorbește Domnul Isus (Marcu 3.27): Satan însuși care, prin frica de moarte, exercită o dominație crudă asupra oamenilor, căutând să-i facă definitiv robii săi (v. 9). În acest timp, David „se ducea și se întorcea”, de la turma lui la curtea împăratului, tot atât de liniștit și de nestingherit aici ca și acolo, imagine minunată a lui Isus în umilință și în neobosită lepădare de Sine.

Trimis de tatăl său (asemenea lui Iosif odinioară – Geneza 37.13) ca să afle știri despre frații săi, David este aici tipul Aceluia care a părăsit cerul pentru a vizita lumea prin har. Astfel David aude provocarea zilnică, insultele aruncate în față israeliților de către uriașul filistean. Consternat, întreabă ce se întâmplă. Eliab îl aude și-l apostrofează pentru curiozitatea lui. Tot așa, cei vârstnici din adunări îi pot critica pe frații și pe surorile mai tinere în mod nedrept și fără considerație pentru sentimentele lor. Deși fusese prezent la ungerea lui David, Eliab nu-l ia în serios. El ne amintește de frații lui Isus care nici ei „nu credeau în El” (Ioan 7.5). Au trecut patruzeci de zile. Patruzeci este, în Scriptură, numărul care corespunde unei perioade complete de încercare. Dar, vai, realitatea lucrurilor trebuie întâmpinată: În fața filistenilor nu iese nici o persoană! Nimeni care să-l scape pe Israel! Nici Eliab, cu toată statura lui înaltă (16.7) – el ar fi putut să se rușineze de lașitatea sa înaintea lui David – nici chiar Saul (acela care era mai înalt decât oricine din poporul său și investit ca protector al lor), pentru că Domnul îl abandonase! Dar, pentru credința lui David, Goliat nu este decât un filistean ca ceilalți, deja învins, deoarece a îndrăznit să insulte oștile Dumnezeului celui viu (Isaia 37.23, 28).

David se prezintă înaintea lui Saul și îi face cunoscută intenția sa. «Nu ești în stare» – este primul răspuns al lui Saul. Impresionat totuși de hotărârea și de credința fermă a tânărului, se declară gata să-l ajute, astfel că îi împrumută lui David armura sa. Însă acesta, împiedicat, paralizat în mișcările sale, nu se poate folosi de ea. Nu, ci armele lui vor fi instrumentele umile ale păstorului. Fără vreo valoare în ochii oamenilor, ele vor arăta puterea Domnului mai clar decât ar face-o armura. Armura lui Saul vorbește despre întregul suport și despre măsurile de precauție pe care le folosește înțelepciunea omenească, însă pe care credința le vede numai ca pe un impediment! Format de Dumnezeu în secret pentru serviciul pentru care era destinat (asemenea multora dintre slujitorii Domnului și a lui Isus însuși la Nazaret), David se înfățișează acum în public, gata de luptă. Și, pentru a demonstra puterea Domnului, el relatează o experiență din această „școală a deșertului”. Ucisese un leu și un urs, fără să-l fi văzut cineva, pentru a scăpa câte o oaie din gura lor. Aceasta ne face să ne gândim la un alt Păstor, dându-și viața pentru oile Sale ca să le scape de crudul vrăjmaș (Ioan 10.11; 17.12 și 18.8, 9). Ce preț de nepus are chiar și un singur miel pentru inima acestui bun Păstor!

Filisteanul se înfățișează încă o dată înaintea șururilor de bătaie, cu provocarea lui. Dar cine este cel care-i vine în întâmpinare? Să fie campionul pe care Israel îl trimite împotriva lui: un tinerel cu arme ridicole, un toiag și o praștie de cioban? Oare este o glumă? Îl măsoară cu privirea din cap până în picioare pe acest adversar mizerabil cu care nu merită să se compare și-l insultă cu dispreț! Însă David este neclintit, el, care avea să scrie: „Domnul este tăria vieții mele: de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27.1). Piatra este aruncată cu o mână sigură; ea pătrunde în fruntea uriașului care se prăbușește. David aleargă și-i taie de îndată capul cu propria sabie. Apoi, ce strigăte de victorie izbucnesc în tabăra lui Israel și ce confuzie și derută cuprind tabăra filistenilor! Este o scenă memorabilă, ilustrând puterea credinței, a acestei credințe care-l face pe cel credincios în stare ca, în genunchi, să obțină victorii asemănătoare. Dar știm că această scenă are o semnificație infinit mai mare. David, tip al lui Hristos, a triumfat asupra lui Goliat, simbol al lui Satan, utilizând propria-i sabie, moartea. Prin moarte, Isus l-a nimicit pe cel ce avea puterea morții, care este diavolul. Este victoria de la cruce, inepuizabil subiect al laudei eterne.

Victorios, David stă din nou înaintea împăratului, ținând capul uriașului în mână. Și constatăm cu mirare că Saul nu mai știe al cui fiu este David. O orbire similară se manifestă cu privire la Domnul Isus. Iudeii nu-L cunoșteau nici pe El, nici pe Tatăl Său (Ioan 8.19). La fel se întâmplă și astăzi, chiar în țările creștine, când mulți nu-L recunosc pe Isus ca fiind cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 4.14, 15). În schimb, pentru Ionatan, David nu ridică nici un semn de întrebare (20.13-15). Acela care tocmai îl scăpase pe Israel într-un fel atât de uimitor nu poate fi decât unsul Domnului. Și sufletul său se leagă de al lui David, nu printr-o simplă recunoștință sau admirație, ci printr-o legătură de dragoste intimă și personală. Ce exemplu frumos pentru credincios, care nu numai că se bucură în mântuirea sa, dar îl și iubește pe Acela care l-a salvat. Iar dragostea este un sentiment care se arată în afară. Ionatan își dezbracă însemnele puterii și ale gloriei, pentru a i le oferi lui David, pe care-l iubește. Suntem noi gata să dăm la fel de mult? Îl recunoaștem oare pe Isus Mântuitorul nostru ca pe Acela Căruia l-am dat toate

drepturile asupra inimii noastre și asupra a tot ceea ce ne aparține?

Pe cât de profundă era dragostea lui Ionatan pentru David, pe atât de violentă era ura lui Saul împotriva lui. Această ură a început cu mânie (v.8) însoțită de gelozie, apoi dorința de a-l ucide pe David vine să locuiască în inima lui, după care urmează fapta: încercarea de a-l omorî pe David, care va fi urmată de multe altele în capitolele viitoare. Acestea reprezintă exact ceea ce Scriptura numește „calea lui Cain” (Iuda 11). El a început prin a se „mânia foarte tare” (Geneza 4.5) ... și a sfârșit prin a-și omorî fratele. Mânia și gelozia nu sunt decât primii doi pași pe acest drum îngrozitor (Iacov 3.14; 4.1). Împăratul o promisese pe fiica lui aceleia care îl va înfrânge pe filistean (1 Sam. 17.25). Nu-și ține cuvântul. Apoi se folosește de sora mai mică a acesteia, Mical, pentru a încerca să-l facă pe David să piară prin mâna vrăjmașului. Probabil că se îndoaie că învingătorul lui Goliat va triumfa din nou asupra filistenilor, care se arătasera mai puțin redutabili decât David (v. 17, 30). Pe lângă aceasta, Saul nu ignoră secretul puterii lui David și, cu siguranță, acesta este ceea ce-l face să se teamă: „Domnul era cu el” (v. 12, 14, 28). „Nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine”, va confirma David în Psalmul 23.4. Cunoaștem noi acest secret și am experimentat noi curajul pe care numai Domnul ni-l poate da (2 Tim. 4.17)?

Ionatan este foarte atașat de David. Acum se ivește ocazia când trebuie să intervină în favoarea prietenului său în fața propriului tată, Saul! Dacă îl iubim pe Domnul, nu ne vom rușina să mărturisim despre El în primul rând în propriile familii. Fără teamă, îl vom mărturisi pe Cel care este fără păcat, care l-a învins pe marele Vrăjmaș și prin care Dumnezeu a dat o minunată izbăvire (compară cu v. 4-5). Răspunzând la intervenția lui Ionatan, Saul jură pe numele Domnului că David nu va muri. Promisiune curând uitată! Chiar în momentul în care David este ocupat să-l învieze, împăratul își înnoiește gestul criminal. Câtă lipsă de recunoștință în inima omului față de acela care îi făcuse atâta bine, însă în mod special față de Mântuitorul, prefigurat aici de David! (Ps. 109.4, 5). Apoi nefericitul împărat, orbit de gelozia lui, își urmărește ginerile până în casa și chiar în patul acestuia (vezi titlul Psalmului 59). Mical își protejează soțul, dar nu asemenea fratelui ei, Ionatan, printr-o mărturisire curajoasă; ea se folosește de minciună și de disimulare. David fuge pe fereastră. Apostolul Pavel la Damasc, subiect al urii iudeilor, avea să scape în același fel (Fapte 9.25; 2 Corinteni 11.32, 33).

Până acum David dusese o viață bună: ginere al împăratului, ofițer superior, erou popular, pare că nu are altceva de făcut decât să aștepte liniștit momentul când îi va succeda lui Saul ca împărat. Dar nu va fi așa! Planul lui Dumnezeu prevedea pentru David ani dificili destinați să-l pregătească pentru ocuparea tronului. Încercarea credinciosului are exact același scop: antrenarea lui aici, jos, pentru a domni apoi cu Isus. Astfel David trebuie să părăsească totul – cămin, poziție, mijloace de existență. Dar, înaintea încercărilor care-l așteaptă, are de petrecut câteva zile cu Samuel la Naiot. Este un privilegiu pentru tânărul acesta, la începutul carierei lui, să primească învățătură și îndemnuri de la un bătrân aflat la sfârșitul călătoriei. Tinerilor credincioși, vă îndemnăm să căutați și voi această companie a credincioșilor mai vârstnici! Profitați de experiența lor! Timotei a fost și el instruit alături de apostolul Pavel. Învățăturile pe care le veți primi în felul acesta nu vă vor împiedica să aveți ulterior experiențe personale, cum a avut și David. Dar ele pot și trebuie să vă pregătească să le traversați fără să fiți răniți.

Când Saul vine la Naiot, David fuge. Totuși David păstrează încă speranța că-și va putea relua locul la curte; de aceea se întoarce pentru a se consulta cu prietenul său, Ionatan. „Prietenul iubește oricând și un frate se naște pentru strămtorare” (Proverbe 17.17). Fiind prieteni încă din zilele fericite, David și Ionatan vor experimenta cât de scumpă și mângâietoare este afecțiunea lor reciprocă la momentul când sosește încercarea. Cu atât mai mult se întâmplă așa în relația noastră cu supremul Prieten. Cum l-am putea noi cunoaște afecțiunea desăvârșită, dacă n-am avut niciodată nevoie de ea? (Evrei 4.15, 16). Aparent, David nu este mai mult decât un sărman proscris (scos în afara legii), pentru care promisiunile divine ale împărăției par să fi fost anulate. Dar credința lui Ionatan continuă să vadă în el pe cel care va domni fără nici un dubiu, pe cel ai cărui vrăjmași vor fi nimiciți, inclusiv propriul tată (pe care, dintr-un respect lăudabil, evită să-l numească). Este de remarcant certitudinea cu care Ionatan vorbește despre viitor. Tot astfel, cei răscumpărați de Domnul Isus recunosc, prin credință, gloria Lui minunată și cunosc că Mântuitorul lor, astăzi urât și respins de lume și de prințul ei, va apărea în curând ca Împărat al gloriei, avându-i pe toți vrăjmașii Săi așternut al picioarelor Sale.

Cum se poate explica dragostea reciprocă dintre David și Ionatan? Există între ei această legătură strânsă: aceeași credință. Și unul și altul demonstraseră această credință, câștigând singuri, fiecare la rândul lui, câte o victorie a Domnului asupra filistenilor. Aceasta este posibil pentru că ei au în comun „o credință de același preț”, prin care credincioșii se recunosc și se iubesc unul pe altul (2 Petru 1.1). Să ne aducem aminte de aceasta când ne alegem prietenii! Pentru noi, copii ai lui Dumnezeu, nu este posibil să avem o prietenie adevărată, profundă, cu cineva care nu împărtășește aceeași credință în Domnul Isus Hristos (Ps. 119.63). Nu fără a risca, Ionatan se face încă o dată avocatul lui David înaintea tatălui său, Saul. Lipsit de credință, Saul a uitat judecata Domnului asupra sa (13.13, 14) și, în pofida ei, ar dori să stabilească dreptul fiului lui la succesiunea regală (v. 31). Ionatan pare astfel să acționeze contra propriilor interese. Acesta este semnul dragostei adevărate (vezi 1 Corinteni 13.5). După ce tatăl lui a încercat să-l omoare, el este îndurerat din cauza ofensei aduse lui David și nu lui însuși (v. 34). Dragi prieteni, ofensele aduse Domnului Isus de această lume ne îndurerează ele mai mult decât nedreptățile pe care ni le poate aduce ea nouă?

Viața de părăsire a lui David tocmai începe. El se duce la Nob, la preotul Ahimelec. Domnul le va aminti incidentul acesta iudeilor pentru a le dovedi că toate lucrurile (inclusiv legea) trebuie supuse lui Mesia al lor, al cărui tip era David (Marcu 2.25, 26). Înainte de a înfrunta dificultățile, înainte de a întreprinde orice, să mergem la Isus, Marele nostru Preot. Să-l cerem Lui, ca și David, hrană și sabie. Cuvântul Lui, înțeles și primit, ni le va oferi, prin credință, și pe una și pe cealaltă. Vai, de pe buzele lui David va trebui să auzim o minciună (v. 2)! Apoi vedem o altă cădere, când caută refugiu la vrăjmașii lui Israel și se prefacă că este nebun înaintea lui Achiș, un prinț filistean. Ce scenă tristă! Nu este el unsul Domnului, învingătorul lui Goliat, imagine în alte timpuri a Domnului Isus? Tot așa, este o priveliște tristă atunci când un creștin uită că este un reprezentant al lui Hristos și se poartă înaintea lumii ca un nebun! Dar suntem mângâiați să aflăm din titlul Psalmului 34 că, după greșeala lui, David reabilitat a putut să compună cu ajutorul Duhului acest psalm remarcabil: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice timp ...” (Psalmul 34.1).

Peștera Adulam devine refugiu lui David. Însă, mai degrabă, Domnul este adăpostul lui, cum afirmă psalmul compus de el pe când se afla în această peșteră: „Tu ești adăpostul meu” (Ps. 142.5; vezi și Ps. 57.1). El adaugă: „Cei drepti mă vor înconjura, căci îmi vei face bine” (Ps. 142.7). Cei drepti? Poate fi vorba cumva de acești oameni din v. 2, aparent atât de puțin demni de recomandat, suspecti, în afara legii, adevărate rebuturi ale societății? Da, Dumnezeu dă acest nume acelora care-l iubesc pe unsul Său și care-l recunosc drept căpetenie. Din momentul în care au venit la David, trecutul trist al vieții lor nu mai este important. Tot așa, cei care se strâng astăzi în jurul lui Isus au schimbat dezolarea morală, imensa lor datorie față de Dumnezeu, amărăciunea sufletelor lor (v. 2) cu îndreptățirea pe care le-o dă El. Din momentul în care înțeleg că nu pot face nimic prin ei înșiși, că lumea nu a fost capabilă să-i satisfacă, găsesc în El Căpetenia și subiectul afecțiunii lor. Ce le putea oferi David însoțitorilor lui? Pentru prezent, nimic altceva decât suferințe! Dar, pentru viitor, parte la gloria lui

imperială. Aceasta este partea credinciosului! Ce contrast cu oamenii acestei lumi care, asemenea slujitorilor lui Saul în v. 7, își primesc toate avantajele și lucrurile bune în viața aceasta!

În timp ce David, viitorul împărat, este răătăcitor și exilat împreună cu cei care-i sunt credincioși, Saul urzește planuri sinistre împotriva lui. Totodată gelozia îl duce la uciderea preoților Domnului. Și ceea ce n-a dus la îndeplinire contra lui Amalec, vrăjmașul poporului – cruțându-l pe Agag și animalele lui – nu-i este teamă să facă cetății Nob, trecând-o în întregime (oameni și animale) prin ascuțișul sabiei. Pentru a-și împlini răzbunarea, Saul se folosește chiar de trădător, de Doeg, un edomit, figură teribilă a Anticristului care, într-un timp viitor, se va ridica împotriva Domnului și a lui Israel (vezi titlul Psalmului 52). Să luăm acum în considerare o imagine plină de har: Abiatar reunit cu unsul Domnului. „Rămâi cu mine – îl sfătuiește David – ... cel care caută viața mea caută și viața ta” „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră – le amintește Isus ucenicilor Săi – ... dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta” (Ioan 15.18, 20). Această persecuție, această ură din partea lumii este ea un motiv de temere pentru inimile noastre? Să ascultăm atunci ca venind de pe buzele Lui această promisiune de preț, care nu dezamăgește: „La mine vei fi bine păzit” (v. 23; vezi Ioan 18.9)!

Înștiințat despre atacul filistenilor asupra Cheilei, David ar fi putut spune: «Este treaba lui Saul să apere țara». Dar nu a făcut așa! În pofida riscului, acest om care odinioară își scăpase oile din gura leului și a ursului pleacă să ajute cetatea aflată în pericol. David acționează astfel ca adevăratul împărat. Numai că nu uită să-L întrebe întâi pe Domnul ce gândește în această privință (v. 2). Să nu omitem nici noi niciodată să facem așa, chiar atunci când urmează să întreprindem ceva care ni se pare bun. Aceasta este ceea ce se numește dependență! Oamenii lui David sunt plini de teamă. Ei ne duc cu gândul la ucenicii Domnului Isus care „se minunau și, urmându-L, se temeau” (Marcu 10.32). Pentru a-și încuraja oamenii, David îl întreabă încă o dată pe Domnul, care-i răspunde din nou într-un mod atât de clar. Victoria este astfel câștigată. Cu toate acestea, David știe că poporul pe care l-a scăpat este în stare să-l dea în mâinile lui Saul fără nici o ezitare; nu se încrede deloc în ei. Oare n-a făcut așa și Domnul? Venise să-i salveze pe ai Săi; în același timp însă „nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți ... fiindcă El însuși cunoștea ce era în om” (Ioan 2.24, 25). Și El cunoaște, de asemenea, inima fiecăruia dintre noi.

Orb și împietrit, Saul a îndrăznit să spună despre David în v. 7: „Dumnezeu l-a dat în mâna mea”. Dar v. 14, nu fără ironie, restabilește adevărul: „Dumnezeu nu l-a dat în mâna lui” (compară cu Ps. 37.32, 33). Totuși „omul iubit”, împăratul „după inima lui Dumnezeu”, trebuie să cunoască amărăciunea și nedreptatea în poziția sa de la periferia societății. Trebuie să treacă prin experiența întregii răutăți omenești îndreptate contra lui: ură, gelozie, nerecunoștință și chiar trădare. Nu ne duc zifitii aceștia cu gândul la Iuda vânzându-L pe Domnul? Da, Isus, Împăratul respins, a cunoscut chiar mai mult decât David această revărsare de răutate împotriva Sa, această „așa mare împotrivire față de Sine” de la păcătoși (Evrei 12.3). Inima Lui, infinit de sensibilă, a suferit această situație în modul cel mai profund posibil. Ce a experimentat David după aceasta putem înțelege din anumți psalmi compuși în deșertul lui Iuda (Ps. 54; 63 ...). Vizita lui Ionatan îl încurajează și îi poartă gândurile înainte, spre viitor. Însă prietenul credincios lui însuși „a plecat acasă la el” (vezi și Ioan 7.53), în timp ce David, tip al Unuia mai mare decât sine, își continuă calea lepădării împreună cu aceia care au părăsit totul pentru a-l urma.

David și însoțitorii lui și-au găsit refugiu în alte peșteri: locurile întărite din En-Ghedi. Evrei 11.38 ne relatează despre acești oameni ai credinței, „de care lumea nu era vrednică, răătăcind în pustiuri și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului”. Apoi îl vedem pe Saul „suflând încă amenințare și ucidere” (asemenea unui alt Saul, cel din Fapte 9.1) și care, în timp ce-l urmărește pe David, intră din întâmplare în peștera în care acesta se ascunsese. Tinerii lui David văd aici imediat mâna lui Dumnezeu: «Domnul îți oferă ocazia să termini cu vrăjmașul tău și să-ți iei locul pe tron». Însă David nu va face așa. El îl onorează pe „unsul Domnului”, în pofida răutății acestuia (1 Petru 2.17). De asemenea, pune în practică îndemnul din Romani 12.19: „nu vă răzbunați singuri, preaiubiților”. Vorbind despre această experiență, David va spune: „... l-am eliberat pe cel care mă asuprea fără teme” (Ps. 7.4). Noblețea și bunătatea lui ne amintesc de Isus, care nu S-a răzbunat pe vrăjmașii Săi, ci, din contră, S-a rugat pentru ei: „Tată, iartă-i” (Luca 23.34). Încurcat (vezi Ps. 35.4), aparent umilit, Saul trebuie să recunoască drepturile lui David la domnie în Israel.

Samuel moare și, odată cu el, încetează și rugăciunile pe care le înalță cu credincioșie lui Dumnezeu în favoarea poporului (12.23). Moise și Samuel sunt două exemple sublimе de mijlocitori (Ieremia 15.1). Totdeauna este un fapt solemn când Dumnezeu ia la Sine pe un om al rugăciunii, bărbat sau femeie, când o voce este curmată... probabil după ce s-a rugat mult pentru noi. Dar mijlocirea Domnului nu va înceta, „El trăind pururea ca să mijlocească” pentru noi (Evrei 7.25). David, adevăratul împărat, salvatorul lui Israel, se găsește în mijlocul poporului lui asemenea unui păstor credincios. El a vegheat asupra turmelor bogatului Nabal cu aceeași grijă cu care veghease odinioară asupra celor proprii. Acum își trimite tinerii însoțitori la casa omului acestuia cu un mesaj de pace (v. 6; vezi și Luca 10.5). Dar Nabal nu-l cunoaște pe David și-l tratează cu dispreț (v. 10). Nabal este ca acei farisei care au spus despre Isus: „Pe Acesta nu-L știm de unde este” (Ioan 9.29). Nabal îl respinge pe adevăratul împărat și pe mesagerii lui. Și faptul acesta confirmă declarația pe care Domnul a făcut-o ucenicilor Săi: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge” (Luca 10.16). În plus, asemeni bogatului „nebul” din Luca 12.16-20, Nabal își atribuie tot ceea ce Dumnezeu i-a pus în mâini: „pâinea mea”, „apa mea”, „carnea mea” etc (v.11).

„Îmi întorc rău pentru bine”, va putea spune David în Psalmul 35.12. Este tocmai ceea ce făcea Nabal. Saul făcuse deja aceasta, cum el însuși a înțeles în capitolul precedent: „Tu ești mai drept decât mine; pentru că tu mi-ai întors bine, iar eu ți-am întors rău” (24.17). De data aceasta însă, David nu întoarce un bine. Într-o izbucnire de mânie, căpetenia ofensată și-a încins spada pentru răzbunare. Acum David nu se mai aseamănă Modelului perfect care, „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23). În casa lui Nabal, înțelepciunea și prostia locuiau alături. Prostia s-a arătat prin gura necredinciosului Nabal (al cărui nume înseamnă nebul și pe care l-am comparat deja cu nebunul din Luca 12). Acum înțelepciunea intervine la rândul ei prin credința Abigailei, o femeie înțeleaptă (v. 3). Cu daruri, ea vine să-l înlănească pe cel pe care-l recunoaște ca fiind unsul Domnului. Cade cu fața la pământ, își mărturisește nevrednicia și preamărește gloriile prezente și viitoare pe care credința ei le descerne în împăratul după inima lui Dumnezeu. Vedem cum prostia și necredința merg mână în mână, la fel cum adevărata înțelepciune este nedespărțită de credință.

În timp ce Nabal petrece ca un împărat (după ce-l respinsese și-l insultase pe adevăratul împărat), Dumnezeu însuși îl lovește. Nu pierdem nimic dacă-L lăsăm pe Dumnezeu să acționeze pentru noi. Abigail, femeie a credinței, se distinge prin bunul ei simț, prin agerimea ei (se grăbește: v. 18, 23, 42), prin umilința ei, prin devotamentul ei. „Când Domnul ... te va pune conducător, ... adu-ți aminte de roaba ta”, îi ceruse ea (v. 30, 31; compară cu rugămintea tâlharului din Luca 23.42). Abigail primește un răspuns care-i întrece toate așteptările: David o face acum soția lui. Și, fără nici un regret, ea își părăsește averile pământești pentru a împărtăși în peșteri și în deșerturi soarta împăratului respins. Căsătorită anterior cu un neghiob, ea devine însoțitoarea fericită a „omului iubit”: acum, în suferințele lui, dar după aceea, în împărăția lui! Ce frumoasă imagine a Adunării, Mireasa lui Hristos, care împărtășește poziția Domnului ei, astăzi necunoscută și respinsă de lume, cum este și El însuși, mâine ca să împărătească cu El în glorie! „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună”, ni se amintește în 2 Tim.

2.12 (vezi și Rom.8.17).

Generozitatea lui David din cap. 24 părusese în final să atingă inima lui Saul. Dar, vai, nu există la el nici o dovadă de pocăință adevărată! Denunțarea lașă a zifiților, care încearcă să se facă bine văzuți de Saul, îl trimite pe răutăciosul împărat prin țară, împotriva celui care într-o zi îi va lua locul. Psalmul 54, scris cu această ocazie, ne lasă să înțelegem cât de duros a fost pentru David acest act josnic al zifiților. El imploră ajutorul lui Dumnezeu împotriva oamenilor cruzi care caută să-i ia viața; ei nu L-au pus pe Dumnezeu înaintea lor (Psalmul 54.3), însă David îl cheamă și, ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu își protejează unsul și-i oferă o nouă ocazie de a-și arăta curăția intențiilor față de Saul. O expediție nocturnă pune în mâinile lui David sulița cu care, în două împrejurări, împăratul ucigaș încercase să-l omoare. Un singur cuvânt ar fi fost suficient: ... Abișai îl aștepta. Însă și de această dată îndurarea îi oprește brațul. Oare nu tocmai astfel a acționat și Modelul nostru desăvârșit? (vezi ca expl. Lc.9.54). Isus a pus în practică ceea ce-i învățase mai înainte pe ucenici: „lubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor care vă urăsc ... Fiți deci îndurători ... nu judecați ... nu condamnați” (Luca 6.27, 36, 37). Să punem și noi în practică cu atât mai mult aceste cuvinte ale Domnului Isus!

Probabil că este dificil pentru noi să înțelegem caracterul lui Saul. Cum se pot împăca aceste regrete, aceste promisiuni și aceste manifestări de afecțiune cu implacabilitatea reînnoită cu care-l urmărește pe David ca să-l nimicească? Nu trebuie să confundăm niciodată credința cu sentimentalismul. Acesta din urmă este în stare să verse lacrimi din abundență, să repete fără o convingere adevărată: „am păcătit” (15.30; 26.21) și să-și ia cele mai solemne angajamente. Dar conștiința nu este atinsă, iar dovada stă în faptul că fructele nu durează. Saul este un om superficial, plin de emoții, dar lipsit de puterea de a-și pune în aplicare hotărârile bune, pentru că nu are credință. Câtă demnitate păstrează David, în pofida umilinței lui! Cu toate că este hărțuit ca „o potârnice în munți”, toate lucrurile arată că el este stăpânul situației. El îl mustră pe Abner și, cu fermitate, îi pune lui Saul întrebări pătrunzătoare, la care acesta nu poate da nici un răspuns (v. 18). Astfel, inimile ne sunt din nou îndreptate spre Acela care, după ce a fost umilit, batjocorit și respins, „va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus”. Și se adaugă: „înaintea Lui împărații își vor închide gura” - Is 52.13-15.

O primă vizită a lui David în Gat la Achis avusese ca rezultat completa sa confuzie (21.10-15). Acum, în ciuda aceluia fapt, se întoarce acolo pentru că-i este teamă de Saul. Nu-l mai recunoaștem pe cel care, în capitolul precedent, coborâse fără teamă chiar în mijlocul taberei adverse, ca să ia sulița de la căpătâiul lui Saul. Și încă mai greu ne este să-l recunoaștem pe învingătorul lui Goliat în acest om care se duce să caute refugiu la filistenii. Vai, nu se întâmplă oare adesea să nu mai putem fi recunoscuți ca niște urmași ai lui Isus? Cu ajutorul Lui, probabil că am câștigat unele victorii. Asemenea lui David, ne-am arătat încrederea în Dumnezeu, fermitatea în mărturia pentru El înaintea oamenilor. În noi s-au putut vedea atunci caractere ale harului. Apoi, de la o clipă la alta, n-a mai rămas nimic. Ne găsim de partea lumii, aliați cu vrăjmașii Domnului. În adevăr, la Gat, David a uitat cum l-a înfrânt pe Goliat. Dragi prieteni, să nu uităm crucea niciodată! Ca o barieră, ea ne separă de lumea care L-a crucificat pe Isus (citiți Galateni 6.14).

În timp ce David se găsește la Gat într-o poziție duală și periculoasă, Saul se găsește într-o situație și mai dificilă. În fața filistenilor, care s-au strâns pentru un nou război, inima îi tremură foarte tare, pentru că nu mai are pe ce să se sprijine. După ce L-a abandonat pe Domnul, el este acum cel abandonat. Saul l se adresează Domnului pe toate căile. Trudă în zadar: Dumnezeu rămâne surd! Iată o ilustrare solemnă a textului de la Proverbe 1.24-28! Dar să ne aducem aminte că cel credincios nu poate să se aștepte să afle voia Domnului cât timp conștiința i se găsește într-o stare rea. Și astăzi anumite persoane pretind că pot chema spiritele celor morți, dar diavolul le folosește ca să rățească sărmanele suflete superstițioase. Acestea se regăsesc astfel pe ele însele într-o comunicare nu cu cei morți, ci, de fapt, cu demonii. Copii ai lui Dumnezeu, nu fiți nici măcar curioși față de aceste lucruri! Ele sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu (Deuteronom 18.10-12; Levitic 19.31). Saul cunoștea lucrul acesta; în zile mai bune veghease la îndepărtarea lor din Israel (v. 3). Om inconstant, carnal, iată-l totuși cum, în confuzia lui, a recurs la această vrăjitoare din En-Dor.

Ce scenă înspăimântătoare! Însăși femeia scoate un țipăt chinuit (v. 12), iar aceasta pentru că nu în urma vrăjilor ei a apărut Samuel. Nici ea, nici stăpânul ei, Satan, n-aveau puterea să facă așa ceva. Mâna lui Dumnezeu era aceea care, pentru un moment, a întredeschis poarta locuinței morților și a făcut să urce în scenă robul Său Samuel. Ceea ce profetul are de spus seamănă cu mesajul pe care, ca mic copil, avusese misiunea să i-l transmită lui Eli (3.11-13). Este o confirmare îngrozitoare a judecății Domnului. Încă o zi și va fi adusă la îndeplinire. Împărăția va fi luată de la Saul și va fi dată lui David. Împăratul și fiii lui i se vor alătura lui Samuel, în locul unde morții așteaptă învierea: spre viață ori spre judecată. Este deosebit de solemn sfârșitul acestui om care își începuse domnia atât de promițător. Dragi prieteni, rețineți bine aceasta: oamenii cu cele mai frumoase caractere, dar care nu au „viața nouă”, merg spre o pedeapsă eternă tot atât de sigur ca și cei mai mari păcătoși. Isus dă această viață divină tuturor aceluia care L-o cer. Tu o ai?

Atât timp cât nu exista un război deschis între Israel și filistenii, poziția lui David față de străini putea fi scuzată, deoarece fusese condus în exil chiar de ura lui Saul. Acum însă, în pragul bătăliei, situația aceasta devine imposibilă. David ar fi trebuit să-și dea seama de lucrul acesta, dar continuă jocul său dublu, arătându-se gata să-și încingă armele contra lui Israel, fiind însă de partea filistenilor. Domnul, în îndurarea Lui, Se folosește de suspiciunea prinților, pentru a-l smulge pe David, tocmai la timp, din cursa în care se aruncase singur. Să reținem bine că, pentru credincios, lumea nu este numai un străin, ci și un vrăjmaș. Ea nu este mai puțin periculoasă prin avansurile sau prin complimentele ei – aici ale lui Achis către David (v. 6, 9) – decât prin manifestările ei de violență. Omul cu faima de a fi ucis zecile lui de mii de filistenii a fost în stare să-și uite propriile victorii. Dimpotrivă, vrăjmașii lui le-au păstrat usturătoarea amintire (v. 5; 21.11). Și când noi uităm crucea și mărturia noastră anterioară, lumea știe să ne arate întotdeauna cu degetul: «Nu este acesta credinciosul care se credea mai bun decât noi?»

Dumnezeu n-a permis ca David să participe în bătălie nici contra lui Saul, pe care-l cruțase de două ori atât de generos, nici contra lui Ionatan, prietenul său, nici contra lui Israel, peste care fusese chemat să domnească! Cu toate că a fost împiedicat de la aceasta, trebuie acum să sufere disciplinarea, asemenea oricărui slujitor neascultător. Disciplina constă în dezastrul pe care îl găsește când se întoarce la Țiclag. Ce tragedie pentru acești oameni și mai ales pentru căpetenia lor! Aceia care-i sunt cei mai dragi au dispărut. Nu știe dacă sunt morți sau doar captivi. David a pierdut totul. Și chiar mai rău: exilat din Israel, urmărit de Saul, respins de falșii săi prieteni, filistenii, este acum înlăturat de prietenii lui adevărați, care i-au fost însoțitori fideli de la început, căci ei se întorc împotriva lui și vorbesc să-l ucidă cu pietre. Nu mai are nimic ... Cu toate acestea, Dumnezeu rămâne! Și citim aceste cuvinte remarcabile: „David s-a întărit în Domnul Dumnezeul lui” (v. 6). Nemaiputând conta pe nimeni și pe nimic, înțelege semnificația imnului: «Când totul a apus, El îmi rămâne, numai El». Apoi, cu această putere pe care a regăsit-o în Dumnezeul său, David se angajează hotărât în urmărirea jefuitoarelor amaleciți.

Sărmanul sclav egiptean abandonat de stăpânul lui, pe care David îl adăpostește și îl înviează cu apă și hrană, ne reamintește de condiția păcătosului pierdut. Când Satan l-a lăsat într-o stare de slăbiciune totală și de moarte morală, Isus, asemenea bunului Samaritean, îi dă

acestui păcătos atât viața, cât și puterea și capacitatea de a-l sluji. Conduși de băiatul acesta, David și oamenii lui cad fără veste asupra amaleciților ocupați cu sărbătorirea victoriei. Dumnezeu permite ca ei să recupereze tot ce le fusese furat și să intre în posesia unei prăzi bogate. Acesta este harul divin de care toți trebuie să profite, chiar și cel care „a rămas la bagaje"! Iată răspunsul lui David pentru însoțitorii săi egoiști și geloși! Nu este aceasta și învățătura Evangheliei? Lucrătorul de la ceasul al unsprezecelea va primi tot atât cât prietenii lui care au început de dimineață, în ciuda resentimentului lor; pentru că el s-a învoit cu un stăpân plin de bunătate (Matei 20.14, 15). Să nu credem, de exemplu, că un credincios infirm sau bolnav va fi mai puțin favorizat în ziua lui Hristos deoarece, aparent, nu se găsește «în prima linie». Noi nu suntem în stare să judecăm serviciul altor creștini, nici să estimăm răsplata lor. Domnul le-a pregătit-o pe măsura dragostei Sale desăvârșite.

În timp ce au loc aceste evenimente, între Israel și filistenii începe lupta. Curând sorții înclină în favoarea filistenilor, pentru că aceștia au la dispoziție un corp de arcași împotriva cărora israeliții, loviți de la distanță, nu-și mai pot folosi armele. Apoi deodată totul este pierdut pentru Saul. Și, prin contrast cu David în capitolul precedent (v. 6), nici Dumnezeu nu este cu el. Singura cale de ieșire pe care o poate vedea, deși e tragică, este să-și ia viața. Același lucru îl va face și Iuda. Astfel, asemenea multor oameni sărmani a căror disperare i-a condus la sinucidere (mai degrabă decât în brațele Domnului), dorind să scape de o dezonoare pe pământ, Saul nu face decât să se arunce mai repede într-o nenorocire eternă. Sărmanul om! Avusese împărăția și tot ce și-ar fi putut dori cineva în lumea aceasta. Dar la ce îi folosesc toate acestea celui care „și-ar pierde sufletul?" (Marcu 8.36). Locuitorii labesului din Galaad, o cetate având legături de sânge cu seminția lui Beniamin (Judecători 21.14), își arată recunoștința față de Saul, care cândva îi salvase (cap. 11). Acum vechea ordine a lucrurilor este dată deoparte, pentru a face loc împăratului ales de Dumnezeu, David, o imagine a Domnului Hristos venind să domnească în glorie.

clickbible.org